

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Til Minde
om
Gust. H. L. Lunds,
† 7. Jan. 1896

Randsus 1896

Til Minde

om

Provst H. L. Lund,

R. af Dbg.,

Sognepræst til Voldum og Rud.

Død den 7. Januar 1896.

Taler ved Bisættelsen i Voldum den 14. Januar og ved Jordfæstelsen
i Borup den 15. Januar 1896.

Trykt hos C. J. Rye.

1896.

I

»I Gry og i Kvæld — hvad ved jeg vel
Om Tid og Stund til Natteblund!«

Det kunde han sige, vi her samles om, og vi med ham. Uventet kom det sidste Natteblund over ham, Dødens Blund! Det er altid vemodsfuldt, naar en Mand brat kaldes bort fra den Kreds, hvori han er kendt og elsket, og fra Venners Kreds. Hans Plads i Præstegaarden er nu tom, ligesaa her i Kirken. Men dog er det, som om hans Personlighed endnu er nærværende iblandt os og levende staar os for Øje; thi det er jo ikke længe siden, han færdedes i vor Kreds og i sin Gerning, om end mærket af Alderen, saa dog i sit Væsen uforandret. Lad mig da med mine Ord give et, om end ufuldkomment, Udtryk for, hvad han var for os, og hvorledes han staar for os.

Naar vi saa ham med det hvide Haar, hvidt før Tiden, og det venlige Aasyn og de milde Øjne og hørte hans friske Røst og hjertelige Hilsen, da følte vi, at der boede en lys og mild Aand i ham, et varmt og aabent Hjærte, et rent Sind. Og dette stadfæstedes i al hans Færd iblandt os. Jeg vil kalde ham en harmonisk Personlighed; der var noget ligeligt over ham, en indre Samklang mellem hans Aandsevner og hans Hjærtes Følelser, en indre Fred og Glæde i hans Væsen.

Som Dreng og Yngling havde han modtaget den lærde Skoles og siden den akademiske Højskoles humane Dannelse, der stemmede saa godt med hans hele Aands-

retning, og som derfor ogsaa gennemtrængte hans Personlighed og satte sit ædle Præg paa hans Tanke og Tale; for Menneskelivets Rørelser, for Aandens og Hjærtets høje Maal havde han aaben Sans og kunde sige: Intet menneskeligt er mig fremmed. Dette bidrog alt til den Harmoni, som var over ham, og som virkede saa velgørende og oplivende i hans Omgang; men dybest inde udsprang denne indre Fred og Glæde i hans Væsen af hans alvorlige og oprigtige Kristentro, af den Fred og Forsoning, som er Kristendommens dybe Grund, af det store, salige Haab, som er dens Krone — og heri hvilede hans smukke, glade, velgørende Livsfølelse og Livssyn. Der boede i ham noget af den Kærlighed, hvorm Apostlene sige, at den er langmodig og velvillig, at den glæder sig ved Sandhed, fordrager alt, tror alt, haaber alt og taaler alt — det er denne Kærlighed, som har sit Udspring fra Gud. Med den saa han paa Livet, paa Menneskene og omgikkes dem!

Hans Vugge stod Sønden for Eideren; dog var han, som hans Fædre, en god, varmhjærtet, dansk Mand, i hvis Fædrelandssind Sønderjyllands Sag — som han gennem sin Faders senere Hjem i Slesvig blev knyttet til — gik som en varmende Strøm. Men der, hvor hans Aand og Hjærte fandt sit egentlige Hjem og modtog sin dybeste og mest blivende Paavirkning, det var i det gamle Skovkloster ovre ved Susaaens Vande, omdannet af Herluf Trolle og Birgitte Gøye til en Lærdoms Skole for danske Ynglinge og bærende sin Stifters Navn. Her gik han i Skole, hertil blev han knyttet meget tidlig og i en lang Aarrække som Lærer. Livet her, Gerningen her, hvad han lærte og følte her, det blev noget af hans kæreste, aandelige Eje, og gerne tog han Minderne herfra frem. Navnene paa de to i Sandhed adelsbaarne og kristelige Grundlæggere af Herlufsholm, som jeg nu har nævnet, Navne, som hver dansk Mand og Kvinde gemmer med Ærefrygt og Kærlighed, bleve her dybt indskrevne i hans Hjærte. Det var, som om han stillede sit Liv og sin Gerning ind under Ihukommelsen af disse tvende ædle

Personligheder, som han skyldte saa meget. Hvor glædedes han ikke ved at finde Minder om den ædle Frue i denne Kirke, hvor hendes Forældre hvile under Ligstenen ved Alteret, og hvor Døbefonten er en Gave fra hendes Haand!

Men hans Hjærte og Aand droges dog fra Skolens til Kirkens Tjeneste, den han egentlig ogsaa havde viet sine Studier til. Og han blev en from, alvorlig og oprigtig Præst, levende med sit Hjærte i Tro paa det Evangelium, han forkyndte, den Herre, som han var døbt til, og ved hvis Ord og Sakramenter han tjente. Og Præstegerningen blev ham kær. Hans Forkyndelse af Guds Ord var, som al sand, præstelig Forkyndelse og Tale maa være det, dybt grundet i hans egen Tro, men ogsaa præget af hans ejendommelige Personlighed og Livssyn. Det var en sand, evangelisk Prædiken, han førte; det var ikke de stærke eller strenge Ord, hvori den kom frem, men de milde og hjærtelige, de aandelig lyse og varme, der banke paa Hjærterne med stille Magt og lade fornemme, at Evangeliet er i Sandhed et glad Budskab. Og saa var han en god Mand: Mennesket og Præsten gik Haand i Haand hos ham; han blev som en Ven for sin Menighed, hvem mange fik personlig kær; en trofast Sjælesørger for dem, som betroede sig til ham. Jeg tør nok sige, at han bar sin Menighed i sit Hjærte; Eders Sorg og Glæde var ogsaa hans, Eders Ve og Vel laa ham inderlig paa Sinde, og hans Færd iblandt Eder blev agtet af alle. Og vel ved jeg, at hans personlige Omgang med Eder og Færden iblandt Eder blev i mange Aar begrænset ved den Provstegerning, som var ham betroet, og som han røgtede trofast og samvittighedsfuldt, men som ogsaa tog mere af hans Tid og Kraft, end han selv ønskede; og senere kom Alderen til. Men for enhver, som søgte ham i hans Hjem, stod hans Hjærte og Tanke aaben, og det gjorde ogsaa hans Haand; mangan Hjælp eller Gave ydede han, helst i Løn; dog skønnes det nok i Menigheden, naar Præsten gør saadant.

I sit Hjem var han nu bleven en enlig Mand; men

vi, som have kendt ham under hans Liv her paa Egnen, vi mindes den Tid, da hans gamle Fader og Tante havde deres stille Hjem hos ham, der som en kærlig Søn viede dem saa meget af sit Liv; og som han var en kærlig Søn, var han ogsaa en god og trofast Broder mod sin svage, syge Søster. De ere nu alle gaaede foran ham. Og, som sagt, han stod ene — ingen Slægt var ham nær; ikke saa underligt, at han da gerne dvælede i sit Studerekammer; her levede han i Aandens Verden med sit Arbejde, sine Bøger og sin Gud. Mangen stille Kamp har han vel som enhver Præst og enhver alvorlig Kristen og ikke mindst hver enlig Mand — herinde ført i sit Hjærte; men han kendte Vejen til sin Gud og Herre og fandt hos ham sin Trøst og sin Frimodighed, sin rette Livsglæde. Naar han kom ud iblandt os, havde han altid et glad og frimodigt Sind med sig og et taknemmeligt Hjærte mod Gud og Mennesker; og maaske det bedste af hans Livsglæde havde sin Rod i dette taknemmelige Sind!

Nu venter hans fordums Menighed i Borup paa ham for at stede hans Støv til Hvile ved sin Kirkemur og bringe ham en Tak fra fordums Dage. Og I, hans nærværende Menighed, som han nu i en lang Aarrække har virket iblandt, I ere samlede her omkring hans Kiste for at bære ham ud til hans sidste Vandring og bringe ham Eders vemodige, men hjærtelige Tak for hans Færd og Gerning iblandt Eder. I ville bevare hans Minde i kærlig og taknemmelig Ihukommelse; den skønne Krans, I have lagt paa hans Kiste, vidner derom.

Og vi, hans Venner, ville ogsaa her bringe ham vort sidste Farvel og vor Tak. Thi Venner havde han, ikke mindst blandt os Præster, og jeg glædes ved at vide, at jeg maatte regne mig iblandt disse. Sandelig, det var et godt og ædelt og uegennyttigt Venskab, han skænkede os, og et saadant er fuld værd at takke for. Vi ville takke ham for mangan god Samtale, snart i Alvor, snart i Skæmt; vi ville mindes hans livlige og hjærtelige Deltagelse i vore smaa Konventer, hvis Leder han var, og

hvor han altid gav sit Bidrag med. Og takke Gud ville vi, Han, som dog tilskikker os de gode Venner og aller-
mest saadanne, som vi tør glæde os til at mødes med i
de evige Boliger. Og han var en af dem. »Herrens
Venner ingen Sinde mødes skal for sidste Gang.«

Og saa ville vi takke Gud, som nu har gjort det
godt for vor kære Ven; thi det tror jeg visselig, at Gud
i sin Kærlighed nu kaldte ham bort fra Livet og Tjenesten
her. Thi Taagen havde begyndt at sænke sig over ham,
over hans Øje, maaske ogsaa over hans Sind. Nu er han
gaaet ind der, hvor Taagen løfter sig, hvor vi engang
skulle skue alt i Klarhed, skue Ansigt til Ansigt! Gud
være lovet derfor!

»Bedre kan jeg ikke fare
End at fare til min Gud,
Bedre kan jeg ikke svare,
Naar jeg faar ved Døden Bud,
End at jeg er strax bered
Og vil gerne følge med;
Bedre kan jeg ej opstige
End at flytte til Guds Rige.«

Amen.

P. Scharling,
Sognepræst i Randers.

Han var en god Mand, vor kære, gamle Provst. Jeg mener nu ikke i den Forstand, hvori man oftere bruger Ordet, om han endog kunde kaldes en velhavende Mand. Men han var en hjærtensgod Mand, der ejede det rette Hjærteguld, som Rust og Møl ikke kan fortære eller Tyvehaand bortrane. Mildhed, Venlighed og Godhed var de mest fremtrædende Egenskaber i hans Karakter. Vel var han tillige en kundskabsrig Mand, der i mange Aar havde været Lærer ved en af vore mest ansete højere Skoler, og han var bekendt som en dygtig og nidkær Præst og Embedsmand. Men hos ham var dog den Ejendommelighed til Stede, at medens man ofte hos andre ser Kundskab og Dygtighed at være det mest fremragende i Karakteren, medens Hjærtelivet er mere tilbagetrængt, saa var det omvendte her Tilfældet: Der var over hans hele Væsen udbredt en — om jeg saa maa sige — Kærlighedens Enfold og Barnlighed.

Derfor var han en saa stor Børneven. Med hvor stor en Glæde mindedes han saaledes ikke sin Skolevirksomhed. Og derfor omtalte han saa tit, hvor fornøjeligt det havde været ham at have mødt en eller anden af sine gamle Disciple og set sig mindet af dem med Venlighed. Og jeg er vis paa, at han ingen Sinde glemte nogen af disse Unge.

Den samme Mildhed og Venlighed saa vi ham ogsaa at vise rundt omkring i Skolerne paa sine Visitatser. Han forstod snart at vinde Børnene, saa de glemte Frygten og med Frimodighed kunde svare ham. Og Børnene fra disse hans egne Sogne, som han saa ofte forstod at berede Glæde, er jeg vis paa aldrig vil kunne glemme deres kære,

gamle Provst. De Præster og Lærere, som han havde været Provst for, vi har da ogsaa erfaret noget lignende. Hvor mild og venlig var han ikke i al sin Fremtræden iblandt os, saa vi i ham snarere saa en Ven end Embedsmanden. Han var altid rede til at give os de bedste Raad og den bedste Vejledning; og følte han sig ikke i Stand til at hjælpe, saa vidste han dog altid at trøste og opmuntre paa det bedste.

Det samme Forhold tænker jeg mig derfor ogsaa maa have fundet Sted mellem ham og hans Sognebørn i disse Menigheder, ligesom jeg da oftere har hørt ham omtale af mange med Venlighed og Hengivenhed. Og jeg er overbevist om, at han ogsaa over for Eder har været rede til at raade, trøste og at hjælpe, hvor han kunde. Den samme Blødhed og Kærlighed prægede derfor ogsaa, saa vidt jeg kan skønne, hans Forkyndelse. Han hørte ikke til de store Begavede, der ved en mægtig Alvorstale kan vække de slumrende Hjærter og fremkalde en større, aandelig Bevægelse. Sligt vilde hos ham have været usandt. Hans Forkyndelse var derfor snarere det milde og kærlige Ord om Guds Naade i Jesus Kristus. Og om end et saadant mildt Ord lettere staar Fare for at blive overhørt, saa er jeg dog vis paa, at der vil findes mange, som bagefter, nu han er død og borte, kærligen ville mindes, hvad han har sagt.

Saaledes prægede altsaa Mildhed og Kærlighed helt igennem hans Liv. Og derfor var han ogsaa en glad Mand. Thi hvor Kærligheden sidder til Højbords i Hjertet, der er ogsaa Glæden til Stede uden, som man saa ofte ser, under Aarenes Løb at aftage og efterhaanden svinde bort, fordi den ikke havde Grund i den Kærlighed, som aldrig affalder. Man kunde have ment, at han, navnlig efter sin gamle Tantes Død, maatte have følt sig ensom i sit Hjem. Men det var saa langtfra Tilfældet. Det skønnede man, naar man var hans Gæst. Hvor var hans Glæde og Venlighed dog ikke ligesom smittende, saa man oplivét og glad drog bort fra ham.

Og derfor var han nu endelig ogsaa en Haabets Mand. Hvor Kærlighed og Glæde er til Huse i Hjertet, der lyser ogsaa Haabet over vort Liv. Derfor saa han ogsaa saa frejdigt og mildt paa Livet baade for sig selv og for andre, fordi han altid haabede det bedste. Dette saa vi ogsaa at være Tilfældet under hans sidste Sygdom. Skønt den truede med at berøve ham Synets Brug og berede ham en ensom og trist Tilværelse paa hans gamle Dage, saa bevarede han dog ogsaa her et frejdigt Haab om en snarlig Helbredelse. Og dette Haab lyste for ham og gjorde Ventetiden mindre lang for ham. Og vel viste det sig til sidst, at dette Haab ikke skulde blive opfyldt for ham; hans Kræfter aftog, Blindheden truede med at vende tilbage, og snart efter lukkedes hans Øjne helt til i Dødens Blund. Men Haabet beskæmmer ikke! Thi lukkedes end hans jordiske Øje til, saa tør vi dog haabe paa, at nu er det aandelige Øje bleven opladt for ham, hvormed han skuer den kommende Herlighed, ikke længer som i et Spejl eller i en dunkel Tale, men Ansigt til Ansigt.

Det er saa vemodigt i Dag at have gæstet hans venlige Præstegaard uden tillige at have truffet ham selv. Og det maa være endnu mere vemodigt for Eder, hans Sognebørn, at samles paa dette Sted, hvor han saa ofte har staaet sammen med Eder omkring Baaren og talt Trøst til de bedrøvede Hjærter, i Dag at staa her ved hans egen Kiste og høre fremmede Røster tale til Eder om ham. Men idet Mindet om ham, om hans Virksomhed og hans Kærlighed, stiger frem fra Sjælens Baggrund, da former Taksigelsen sig i den stille Bøn: Gud glæde hans Sjæl i sit lyse Paradis.

Amen.

Dalsgaard,
Sognepræst i Ødum.

Det er i Dag den 14de Januar, som alle vide. Dette er Herluf Trolles Fødselsdag, Herlovianernes Festdag. Hvor Herluf Trolles og hans ædle Mage, Fru Birgitte Gøyes Fostersønner end færdes i Dag, ville deres Tanker dvæle ved Herlufsholm, Herlufs og Birgittes Stiftelse. Jeg tror, at det vilde glæde den kære Lund, at hans Begravelse sker paa denne Dag; thi hans Tanker dvælede meget ofte ved det Sted, hvor hans Ungdomsaar henrandt, først som Discipel, senere som Lærer. Velvilje og Pligtroskab prægede hans Liv dengang som senere. Hvor var han ikke glad og frisk i Sindet i den yngre som i den ældre Alder? I kender det vistnok godt, I, hans Menigheder i Voldum og Rud! »Fra Hjærtet udgaar Livet«, og vor gode Vens Hjærte var levende, rent og trofast. Saa kunne I nok forestille Eder, hvor glad han blev, naar han i Ny og Næ mødtes med Venner fra »de unge Dage«, med os, som færdedes med ham i Herluf Trolles og Birgitte Gøyes Bøgeskove ved Susaaens Bredder. Da kom de gamle Minder frem i vor Samtale: »Kan Du huske det, og kan Du mindes hint?« og Fortidens Liv fornyedes i Nutidens Erindring. Velvilje og Troskab prægede hans Liv i Ungdommen som i Alderdommen. Han var en ensom Mand, men hans Hjærte bevarede frisk ved Troen paa Guds Kærlighed og Naade, aabenbaret i Sønnen af Guds Naade, Vor Herre Jesus Kristus. Den sande Livsglæde boede i hans Bryst: Glæden ved Naturen og Glæden ved Aanden

og Kunsten, naar den traadte i Godhedens og Renhedens Tjeneste. Tak for hvert mildt Blik fra dit blaa Øjel Tak for hvert hjærteligt Haandtryk, naar vi mødtes, og naar vi skiltes! Tak for al din Kærlighed, Velvilje og Trofasthed!

I Jesu Navn!

Amen.

Chr. Mielche,
Sognepræst i Hvorslev.

Naar jeg ogsaa har ønsket at tale et Afskedsord ved denne Lejlighed, er det ikke nærmest fordi den afdøde var min Embedsbroder som Præst og som Provst, men navnlig fordi jeg havde faaet ham kær fra vort Bekendtskabs første Dage, og jo bedre jeg lærte ham at kende, desto mere lærte jeg at skatte ham. Jeg fandt nemlig i ham en Mand af en aaben og ærlig Karakter, der aldrig gav sig ud for mere, end han var, og ikke vilde give sig Mine af at have Evner og Gaver, han ikke besad; men der var noget beskeden og ydmygt hos ham, som det gør saa godt at møde i Modsætning til saadanne, der gjerne ville gøre sig bemærkede, føre an og føre det store Ord. Dette sidste var mindst af alt hans Sag, hvilket I af hans Menigheder, som have levet i nogen nøjere Forbindelse med ham, vistnok ville give mig Ret i. Mon dette ikke ogsaa kunde være Grunden til, at han, naar vi samledes ved vore Præstemøder, hvilke han forestod som Formand, sædvanligt ønskede, at vi skulde indlede disse med den bekendte Salme: »Foragter ej de ringe Dage«, i hvilken Salme det hedder blandt andet: »Foragter ej de Hænder svage, som bygge op paa Herrens Hus«, og: »Foragter ej de Midler ringel her intet sker ved Kæmpehaand«. Ja, saa tror jeg, han dømte om sin præstelige Gerning, og derfor traadte han ikke op som den, der dømte strengt og haardt i sin Forkyndelse, som den, der ved sin Tales Kraft vilde ryste de sovende Sjæle op af Søvnene. Nej, det

laa vist ikke for ham, og dertil mente han ikke at have Kaldelse. Ja, I, som samlede om hans Prædikestol, vide det vistnok bedre end jeg, der kun en enkelt Gang har hørt hans Forkyndelse; men jeg tror ikke, at jeg tager fejl. Han vilde vistnok saa gjerne se paa Eder, som om I saa godt som alle vare troende Kristne, hvilket jeg slutter af Samtaler, jeg har havt med ham, om dette Spørgsmaal; thi af disse blev det mig klart, at jeg var af en anden Mening end han med Hensyn til vore Tilhøreres Trosliv, da jeg maatte holde for, at det er sandt, at alt for mange af de døbte og konfirmerede i vore Menighedskredse »have aldrig fornuppen, at Rosen i Verden er kommen«, og at det gælder dem, naar der lyder som et Suk gennem Salmens Ord: »Men Jesu, ak, hvor gaaar det til, at dog saa faa betænke vil den inderlige Kærlighed, som drog dig til os arme ned?« Dette viser ret hans kærlige og milde Hjærtelag. Ja, jeg er vis paa, at han vilde Eder alle saa inderlig vel, og at han havde Plads for Eder alle i sit Hjærte, at han i de mange stille Timer, han tilbragte ene i sit Studerekammer, har baaret Jer i sine Bønner op til vor himmelske Fader, har bedet for de store som for de smaa, for de Børn, han forberedte til at bekræfte deres Daabspagt, for de Ægtefolk, hvis Forbindelse han indviede, for de syge og døende, han havde besøgt og rakt det hellige Nadvermaaltid.

Og derfor nu blot dette til Slutning: Tak, Du kære afdøde for de venlige Ord og de milde Blikke, hvormed Du altid kom mig og os alle i Møde!

Amen.

Provst **F. Langballe**,
Sognepræst i Ørsted.

II

Det er en Mindefest for den bortkaldte, tidligere Sognepræst her i Borup, som vi her højtidelig holde. Den egentlige Begravelseshøjtidelighed er jo alt holdt i hans sidste Hjem i Voldum. Men Menigheden her i Borup har ønsket, at ogsaa her Mindet om den forhenværende, saa afholdte Præst skal fremdrages, Og saa maa det jo ske her i Borup Kirke, som han omfattede med en saa stor og aldrig svækket Interesse. Her begyndte han sin første præstelige Gerning i sin Manddoms fulde Kraft. Selve Kirken søgte han paa enhver Maade at gøre til et smukt og opbyggeligt Guds Hus. Han fik Orgelet bygget her til Kirken; og jeg har set, hvorledes han, naar han kom hertil, stille satte sig og med andagtsfuld Glæde hørte dets Toner bruse frem under Hvælvingerne. Han fik Kirkens nye Klokke støbt og satte derpaa som Indskrift:

Jeg kalder til Bøn, til Arbejd', til Hvile,
Men sidst jeg kalder til Herrens Fred.

Og Dag for Dag, naar dens Toner lød ned over Præstegaarden, kaldte den ham der til Bøn og Dagens travle Arbejde, og hver Helligdag kaldte den ham til hans Arbejde i Kirken, hvor Menigheden med Glæde samlede sig om den milde, kærlige Forkyndelse af Evangeliet, der laa nærmest for hans kærlige Hjærte. Her er jo i Dag mange forsamlede om hans Baare af dem, som lyttede til hans Forkyndelse til Opbyggelse; mange af de Unge,

som han i Hjemmet underviste i Børnelærdommen, og som her for ham stadfæstede deres Daabspagt, mange, som her ved hans Tale beredtes til Nadverens Nydelse. Og I mindes ham jo alle som den, der ved Kærligheds-Budskabets dragende Magt søgte at drage Sjælene til den Gud, som er Kærlighed.

Vi mindes ham som den, der ude i Menigheden søgte at fremme, hvad der var smukt og nyttigt for den. Han fik oprettet Sygekassen for ved den at lette Sygdommens Byrde for alle ubemidlede, og han understøttede den med en rundelig Gave. Han drog Omsorg for Sognebibliotheket, for at nyttig og underholdende Læsning kunde højne Tankerne og skaffe gavnlig Adspredelse i Hjemmene.

Vi mindes ham som den, der havde et venligt Ord til hver, han mødte, naar han færdedes ude, og som den, der ved Festerne i Hjemmene kunde glæde sig med de glade og selv bringe Liv og Glæde med sig.

Vi mindes ham endelig i hans eget Hjem; her omfattede han de to, som var ham nærmest, hans gamle Fader og hans gamle Tante, der havde været ham i Moders Sted fra hans Barndom af, med en sønlig Ærbødighed og ømhedsfuld Kærlighed, saa han i Gerning viste den Kærlighed, som han forkyndte. Men han var dog bestandig den ensomme Mand, hvis kæreste Syssel var i Studerekammeret og i hans Have, hvor han med stor Omhu plejede sine Blomster og plantede sine Træer. Han glædede sig over dem, naar de trivedes endog paa Steder, hvor ingen troede, at de kunde gro. Hans Efterfølgere her i Borup Præstegaard mindes ham med Taknemmelighed ogsaa for dette hans Arbejde, da Præstegaarden derved er kommen til at ligge lunt og smukt.

Ja, saaledes mindes han her i Borup som den milde Forkynder af Ordet, som den livlige, venlige Mand, som den kærlige Søn og dygtige Urtegaardsmand.

Da han efter 12 Aars Arbejde her drog herfra, blev han endnu ensommere, da hans kære kaldtes bort fra

ham. Naar han senere kom hertil, var hans Gang altid ud i Haven for at se til hans Børn derude, saa til Kirken, hvor han havde tilbragt saa mangen Time med sin elskede Menighed; men saa til Kirkegaarden, hvor han nu havde alle sine bortkaldte kæres Grave. Han viste da det Sted, hvor hans egen Grav skulde være ved Siden af deres. Her vilde han for sidste Gang samles med dem. Og naar nu Borup Kirkes Klokke lyder ud over hans Grav, ja, saa kalder den ham ikke mere til Bøn, til Arbejd', til Hvile; men vi tro, at de Ord, han skrev paa den, opfyldes paa ham selv:

Men sidst jeg kalder til Herrens Fred.

Amen.

Provst C. Stochholm,
Sognepræst i Borup.

DIS-Danmark

1 0 4 4 2 7

